

Lössalen.

1.

Sag bygget en lössal i närmaste dal,
Den skall bli förtrolig, ja skuggrik och sval,
Den skall Philosophen besöka,
Att sina principer föröka;
Ty lugn är min lössal och lugn är min dal. :/:

2.

Der vill jag inrätta mitt eget kapest,
Som mig skall förnöja från morgon till qväll:
En Nättergal blir direktören,
Han har första rummet i chören,
Och fåglarnas samljud skall göra mig så. :/:

3.

En forlande fåga skall påminna mig,
Hur ren och oskyldig hon tillbjuder sig,
Dess bräddar kring blomstrande wassar,
Dess nättar är ren som kristallar;
Och ingen skall störa min sångbet för mig. :/:

Kosta 1 Skil. Banko.

G 5 813

Ser nya och mycket wacker

W i s d

Den Första:

Ur stormarne ser jag en aflägsen ic.

Den Andra:

Ah, hwad ha wi för dag? ic.

Den Tredje:

Den första blick Sophi mig sänder, ic.

Den Fjerde:

Sag icke någon njutning känner ic.

Den Femte:

Sag war en äkta muntergöf ic.

Den Sjette:

Sag bygger en lössal ic.

(På begäran till Trycket befordrade.)

Jönköping, 1839.

Tryckt hos Nils Eric Lundström.

Enslingen.

1.

Närmarne ser jag en aflågsen hamn,
Dit kärleken winkar så blid.
Jag söker ej guld, jag söker ej namn,
Jag söker blott kärlek och frid.

2.

I undangömd dal vill jag bygga och bo,
Der uppslå mitt trefliga tjäll;
För mig slår wäl och något hjerta, hwars tro
Min hydda och lefnad gör såll.

3.

Mig möter kanhända på wandringen här
Den engel jag känner förut,
Som ofta, så ofta i drömmen jag ser,
Och ser, fastän drömmen är slut.

4.

Och kanske hon skyndar från nöjenas sal
Och lyfnar till enslingens sång,
Och följer mig hem till min lyckliga dal
Och ej finner hyddan för trång.

5.

Och wiker då sedan ej bort från sin wän,
Men gläds åt det sköna förbund,
När själarna känna hwarandra igen,
Två syskon, blott skilda en stund.

6.

Hwad wore wäl guld och hwad wore wäl namn,
— O! blomster, som wintren förströ, —
Mot sällheten att i din älskade famn
Så ljust få båd' lefwa och dö.

7.

Dot kanske att döden, först döden mig ger
Den sällhet som lifwet ej gaf;
Att Engeln som söktes då först mot mig ler
När dödskransen binds på min graf.

Den gistasjuka.

1.

Ah, hwad ha wi för dag?
Den nittonde tror jag.
Kors hwad jag blir till ären!
Här sitter jag surer och twär
Rättnu med gråa håren.

2.

Falleralle ralla,
Herren hjälper alla.
Gudnås den som går och wäntar.
Ingen syns till
Som fria wi
Ingen på dörren gläntar.

3.

Kors hwad tiden slinker,
Snart en spelewinker
Kommer-frågar: will du ha mej?
Ja eller nej
Pappa, mamma sej,
Skall jag låta honom ta mej?

Alstarens Flagan.

1.

Den första blick Sophi mig sänder,
En ljungeld för mitt öga war,
Den andra eld i hjertat tänder,
Och denna brinner ewigt klar. ::

2.

Mitt fordna lugn jag mer ej finner,
En oro herrskar i mitt blod,
Jag börjar le men ögat rinner
Och löjet drunknar wid dess flod. ::

3.

Jag ser den ljuswa sommardagen,
Ser jorden blomsterprydd och grön,
Och ropar tjugand' af behagen,
Min Gud hwad min Sophi är skön. ::

4.

Än straxt sitt ljus i höga lindan,
Med wåldrets ilar blanda will,

Jag hörd' en röst i westanwinden,
Jag hörd' en röst i söderwinden. ::

Det är ej morgonrodnans lagor
Ej fogladria som tjuvar mig,
Ej wåstanflågt är fållans wågor,
Nej det är minnet utaf dig. ::

6.

Wid fållan der hwar bölja fuktar,
En ljuslig våld af blommor täckt,
O min Sophi på dem jag luktar,
Och njuter der din andedräkt. ::

7.

Hur nådig wore Gud mot trälen,
Om han än sade det är godt,
Af girigheten uti själen,
Njut ewigt salighetens lott. ::

De fem Skålarne.

1.

Jag icke någon njutning känner
Att dricka bort en nyttig dag,
Men i ett lag bland muntra wänner
Der dricker stundom också jag. ::

2.

Fem sinnen ju war njutning wäcka
Må mina skålar blifwa fem,

Sem glas kan också törsten släck

Du som har varit så glad

Mitt första glas jag då vill tömma
För henne som är allt för mig,
Sompart mig lifwets plågor glömma,
Och finna sällheten hos sig. ::

4.

Min andra skål jag också vill dricka:
Er, mina vänner, eignas den
Som lärt mig älska näst min flicka,
Den rena ljuswa vänskapen. ::

5.

Mitt tredje glas för Fosterlandet
I botten tömmer jag också,
I enighet, det ljuswa bandet,
Vår frihet bröder blomstra må. ::

6.

Mitt fjerde glas med upprördt hjerta
Utt den, som wid en likes nöd
Försakar, belande hans smärta,
Sin bål och allt sitt öfverflöd. ::

7.

Mitt femte glas jag ej vill spara —
Det helgas värden — och med fog
Skall det ett tack samt vittne vara
Att äfwen jag har druckit nog. ::

Kärleksäfventyr

Jag war en äkta muntergöt, som alltid
dar, Hwar dag på dans och fest
hos min mö jag war. Men som det öf-
hända plår, att allwar blir af skam. Och hjer-
tat utaf kärleken så melankoliskt ständt. ::

2. Den flickan, som jag höll så kär, war
fin och tåck och rund, två skälmiska ögon
hade hon, en rosentopp till mund, två nåt-
ta fötter och ett skinn likt sammetsblomman
ljuft, Ett ramswart hår på löpet till och
makalöst förnuft. ::

3. Så kom en snörlissprätt på tå — wem
sjelf ej hur han het' — Så ömt och sött
han bugade och liksom sött han gråt; Han
hwarje flicka gjorde yr, förstör så äfwen min,
Och innan halfwa årets slut min Anna war
för hin. ::

4. Då gaf hin håle mig det råd: tag
lifwet af dig, Hans — Omkring mig lad'
jag mordgewär, liksom en affedsfrans; An-
swärd, än doll jag wildt besåg, re'n hör-
des Charons knarr, Då rann det mig uti
min håg: åh, Hans, war ingen narr! ::

5. Och ännu dricker Hans sin bål, än
sjunger Hans sin sång; Men smyger sig den
falstas bild i glaset någon gång; Så ropar
jag: hej, Källarswen, tag in Champagne,
en korg, Och wid den första korkens småll
försvinner all min sorg. ::